

A Manresa, tampoc, la pluja tampoc no sap ploure

He perdut una aposta. I mira que no m'agrada jugar. Només ho faig si veig alguna possibilitat de fer trampes, i no era el cas. Però vaig apostar. I he perdut irremissiblement. Vaig apostar que els dies de la Fira Mediterrània a Manresa no plouria i, ves per on, m'he hagut de comprar un impermeable i una barca per escriure aquest article.

A Manresa aquests dies ha plogut sense parar, i jo, que aquests dies, per feina, bàsicament, sóc al carrer, vaig xop des de dijous a primera hora del matí. Jo, com tothom. Perquè des de dijous tots els manresans i els visitants que hi han acudit han quedat xops. De dalt a baix. Manresa, passada per aigua. Jo, dijous, a les 8 del matí, en una correguda des de la Seu -allà dins no hi plovia- fins al centre de la ciutat m'ho vaig mullar tot i més. No entraré en detalls. I quan vas moll, ja no ve d'aquí. La resta ha estat el diluvi. Manresa ha plogut com si reivindicqués ganes de rècords en alguna cosa. I jo, al carrer. La (fira) Mediterrània ha ensenyat la cara més humida del mot i

«La dansa de la pluja, una de les primeres coreografies tribals que, en el seu moment, devien provocar el mateix efecte col·lectiu que el que ara ens provoca mirar un lipdub»

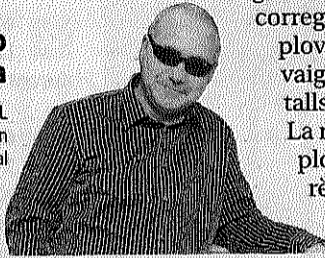
per a tots aquells que sempre han dit que a la ciutat li falta el mar, aquests dies el mar ens ha caigut a sobre en forma de litres i litres de pluja humida, d'aquella que ho amara tot. I jo, ben xop. I el cas és que, a mi, la pluja m'agrada i, fins i tot, posats a relacionar coses, diria que la pluja és un dels primers espectacles d'arrel tradicional de l'univers. La pluja és banda sonora, és tacte i és emoció. Tot i que quan plou com ha plogut, de l'emoció passes a la impotència. L'altre gran espectacle universal d'arrel tradicional des de tots els temps és, sens dubte, la dansa de la pluja. Una de les primeres coreografies tribals que, en el seu moment, devien provocar el mateix efecte col·lectiu que el que ara ens provoca mirar un lipdub. Sempre m'ha atret la dansa de la pluja i sempre he pensat que justament la gràcia que té és que, convençuts com estaven del

seu efecte, els que la ballaven no paraven de fer-ho fins que finalment plovia. Així qualsevol. Ja se sap que els d'abans tenien molt de temps per prendre's les coses amb temps. Ballar la dansa de la pluja dies i dies i nits sense parar esperant, només, que un dia ploviu és tan inútil com estètic i eficient. Però a mi sempre m'ha fascinat i, a més a més, les possibilitats de fracàs són gairebé nul·les. Quan veig fer una dansa de la pluja sempre m'hi apunto. I sempre acaba plovent i sempre pots dir que és cosa de la dansa.

En aquesta estona d'article que escric mentre plou, divendres a la nit, ja se m'han eixugat una mica els mitjons i podré tornar a sortir a fer tombatossals pels carrers molls de Manresa, tot i que espero que els efectes de la dansa que algú deu haver ballat deixin de fer efecte i durant el cap de setmana de la Mediterrània tinguem una mica de treva enmig de tanta dansa i puguem gaudir d'altres rituals d'arrel que no siguin, si us plau, tan realistes com aquesta pluja que, ja ho deia el Raimon, no sap ploure.

Pep Garcia

PROMOTOR I GESTOR CULTURAL
▶ pep@lageneralst.com
▶ @peplageneral

DESCANSOS

Un festival de cinema... negre

Dimecres s'encetarà la tretzena edició del Festival Internacional de Cinema Negre de Manresa, un certamen que ha resistit l'envestida de la crisi sense rebaixar ni un bri la qualitat de la programació -i això li ha valgut el reconeixement del sector professional-, però que presenta importants contradiccions: l'any en què el certamen tindrà la projecció mediàtica més important de la seva història a nivell nacional i estatal, també és l'any que compta amb el pressupost més escàs, que voreja gairebé el ridícul. El Fecinema juga a la primera divisió amb unes finances de regional preferent, però continua marcant gols gràcies a la tasca desinteressada, els contactes i els esforços dels seus organitzadors, i al suport, l'amistat i la confiança que hi disposen els seus col·laboradors i convidats.

Les institucions han contribuït a la continuïtat amb el que han pogut, i això és molt d'agrair veient el que està caient, però no es pot dir el mateix de l'actitud del teixit empresarial i comercial de la Catalunya central, que, quan cal més que mai fer un esforç per surar, s'ensorra en el victimisme i no aposta per un projecte que a hores d'ara és un dels anuncis més grans que tenim de cara a l'exterior.

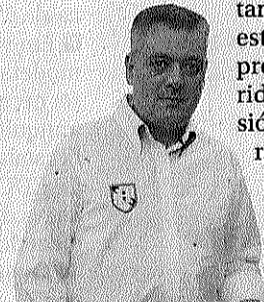
Fa pocs dies aquest diari publicava que a la Cerdanya els sectors econòmics i turístics aparcaven temporalment però deixaven en cartera un projecte per promocionar el territori: un festival internacional de cinema amb un pressupost inicial de set-cents mil euros. Aquí ja el tenim, s'ha superat la barrera del que era més difícil, la consolidació; i el pressupost no arriba ni a una desena part del que volien invertir els veïns del nord per iniciar una aventura que

nosaltres ja hem consolidat. El poc de què es disposa s'ha invertit en bon cinema i no queda ni un euro per a un trist retall de catifa vermella ni una unça de glamur, ens falten Corleones i Sopranos, no per la manera de fer diners, sinó per la sensibilitat i l'actitud d'invertir-los en benefici del territori. Estem de mala sort, les nostres màfies son cutres, aquesta pel·lícula no els va i no hi ha manera que surtin d'aquell guió provincial i mediocre que tan encertadament va retratar, i tan dissortadament va trobar a la ciutat de Manresa, Luis Garcia Berlanga, per rodar la seva genial i mai prou aplaudida *Plácido*.

El director Paul Verhoeven diu que la cultura i l'art no són sinó un reflex del moment que viu la societat, per això Manresa no té el festival més important del món, però sí el que s'ajusta més a la realitat de l'entorn en què li toca actuar... negre.

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
▶ www.cinemanresa.com

PER ACABAR-HO D'AMANIR

Ricardo Peregrina

